

[Niels Westerby.]

forskelsbehandling imellem de borgere, der har nået at tegne en kapitalbindingsordning før den 26. maj, og dem, der havde i sinde at gøre det, men som ikke har nået det, som er blevet overrasket af det forlig, der kom dumpende ned til skatteyderne fuldstændig uventet en morgen.

Der er utvivlsomt mange, som har ønsket at udnytte disse kapitalbindingsordninger, og som ikke har været heldige eller har kunnet gøre det før den 26. maj. Hvorfor skal disse mennesker stilles ringere, uretfærdigt, i forhold til dem, der har udnyttet ordningen før den 26. maj? Det understreger netop det uheldige i det, jeg plejer at kalde en slags nerveløvgivning; man begynder over hals og hoved at lange nogle love ud; måske under indtryk af politiske behov eller krav fra SFs side, som fører til den slags ting. Hvorfor kunne man ikke vente og tage hele spektret op på én gang, således at man fik en rimelig afbalancering af de forskellige opsparingsformer over for hinanden, fik ligestilling mellem skatteyderne inden for det samme skatteår og fik ordentligt undersøgt, om disse ordninger har indflydelse på den private opsparing?

Det er ud fra sådanne motiver og sådanne begrundelser, at vi fra liberalt centrum side har stillet ændringsforslag her ved anden behandling, der går ud på ganske enkelt at lade kapitalbindingsordningen gælde i 1 år til. Det er naturligvis forudsætningen fra vor side, at vi skal bruge dette år til virkelig at undersøge, om det vil være rigtigt at lade ordningen fortsætte og, hvis vi kommer til det resultat, at det ikke vil være rigtigt, at sørge for, at der sker en ophævelse også af andre ordninger, således at vi får et rimeligt afrundet billede af alle de mange ordninger, som findes, i stedet for at få noget så fragmentarisk som det, vi i dette tilfælde har fået fra regeringens og SFs side. Jeg anbefaler altså på det varmeste, at man stemmer for de ændringsforslag, som liberalt centrum har stillet.

Jeg kan ikke lade være med ved denne lejlighed at pege på, at det er et meget vigtigt træk i samfundsudviklingen, at flere og flere bliver lønmodtagere. Det er således i dag, at over 80 pct. eller 4/5 af befolkningen er lønmodtagere, og der er vel ikke den

samme tilskyndelse til eller tradition blandt lønmodtagere for at spare op, som der er for dem, der har en selvstændig virksomhed. Et af de problemer, som møder det moderne samfund, er, hvordan man opmuntrer til eller skaber tradition for blandt lønmodtagere fuldstændig som en dagligdags ting at deltage i den kapitaldannelse, som er så vigtig for hele samfundets trivsel, som ikke mindst er vigtig for den gode beskæftigelse, og som har stor betydning også for den økonomiske vækst ved at skaffe et bedre produktionsapparat.

Nu kan man imidlertid konstatere som resultat af de undersøgelser, som bl. a. er foretaget af Århus kommunes statistiske kontor, men også af kreditforeninger m. v. — jeg må erkende, at alle disse undersøgelser ikke kan tages som noget bevis, men dog giver et meget vigtigt fingerpeg — at noget tyder på, at det navnlig er lønmodtagerne, som har udnyttet kapitalbindingsordningen og de andre ordninger. Der er noget, der tyder på, at 75-80 pct. af alle de kapitalbindingskontrakter, der er blevet oprettet, er oprettet af lønmodtagere. Men så må det stemme mit sind betænkeligt at ophæve en opsparingsordning, som er særlig populær hos de lønmodtagere, hos hvem der endnu ikke er opnået en tradition for opsparing. Det er jo ikke således, at man kan sige, at de er blevet udnyttet udelukkende af velhavere. Alle de undersøgelser, der hidtil har været foretaget — og Århus kommunes statistiske kontor må vel siges at være en neutral instans; det kan i hvert fald ikke have fået et politisk vink fra anden side, da det dog trods alt er en socialdemokratisk styret kommune — tyder på, at det er således, at 70 pct. af dem, der har lavet kapitalbindingsordninger, er borgere med en skattepligtig indkomst på under 25.000 kr. Det er altså ikke en ordning, der er populær blandt velhavere; det er en ordning, som har vundet tilslutning blandt ganske almindelige lønmodtagere. Man kan vel ikke sige, at en skattepligtig indkomst på under 25.000 kr. svarer til nogen formidabel indtægt i dag; det svarer til en nogenlunde jævn og almindelig indtægt efter det gældende indkomstniveau. Det viser sig også, at navnlig blandt arbejdere og selv ufaglærte arbejdere, som vel er nogle af dem, der har det